eZine

of Modern Texts in Translation

Nr 221 **4 martie 2022**

Bloodaxe Poet

Nia Davies

Poeme şi interviu, traduse în limba română de absolventa MTTLC

Bianca-Diana Ene

MTTLC – Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan
Universitatea din Bucureşti

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** http://revista.mttlc.ro/

Director: **Lidia Vianu**

Redactor: **Silvia Petrescu**

Corectură: **Silvia Petrescu**

Postare şi publicitate: **Cristian Vîjea**

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poeme și interviu
cu poeta

Nia Davies

traduse în limba română de
absolventa MTTLC

Bianca-Diana Ene

Cuprins

Despre mine p. 4
Rochița de mușchi p. 5
„Cunosc vieți descendente coborâte din cuvântul decente” p. 7
„& suflă-n deșteptarea Lui și lasă-n urmă doar pulbere și praf” p. 8
Pantheon p. 9
Cu Sinbad p. 11
Prima ghicitoare: O ghicitoare despre-un dialog c-o muiere p. 12
A doua ghicitoare: N-ai să-mi ghicești niciodată numele p. 13
A treia ghicitoare: Mai jos de pântec p. 14
A patra ghicitoare: pe care *n-o* s-o ghicești p. 15
Poem despre sex p. 17
psihoanaliză p. 20
în anul 90 p. 21
Bună frumoaso p. 23
Născută-ntr-un cerc capricios p. 25
Dacă te vei îndrepta spre vest p. 26
Un cuvânt ascuns ca într-o scoică p. 27
Multe cutremure p. 28
„Formăm împreună un ținut imaterial” p. 30
Bineînțeles că gândește aproape mitic p. 31
sunetele din lumea lui viktor ullmann p. 32
Relații p. 34
O mică colonie de nudiști p. 36
Dragă jurnalule, p. 39
Hai să experimentăm! p. 41
o ușă și-un tren zburând ca un glonț dintr-un tunel p. 43
kuulilennuteetunneliluuk (estonă)
pentru cei care nu se tem din a fi pângăriți p. 44
Megszentségteleníthetetlenségeskedéseitekért (ungurească)
pentru cei care n-au putut să-și strecoare-n pumn mai multe fire de trifoi mov p. 45
nebeprisikiškiakopūsteliaudavusiems (lituaniană)
și pentru cei care s-au transformat în niște contrarevoluționari p. 46
გავონტრრევოლუციონერებულებისნაირ

ეზისათვისაც (georgiană)
pe punctul de a deveni liderul unui conservator de paleontologie nevrednic p. 47
komencopaleontologiokonservatoriaĉestriĝontajn (esperanto)
lucrul cel mai tulburător (sau supărător) de emoționant p. 48
Pinakanakapagpapabagabag-damdamin (tagalog)
(pentru Natalie)
[doi] oameni încercând să lovească cu minciuni unul în celalălat p. 50
Nakikipagsisinunga-sinungalingan (tagalog)
anticristalizare p. 51
najneprekryštalizovávateľnejšievajúcimi (slovacă)
ești una dintre acele persoane pe care n-am crede-o că se trage din neamul cehoslovac? p. 52
Çekoslovakyalılaştıramadıklarımızdanmısınız (turcă)
Nu este suficient doar să stai și să aștepți p. 53
lucruri de încercat înainte să mori p. 55
poem cu și despre natură p. 56
o experiență magică p. 57
Îmi doresc să fac totul p. 59

4

Despre mine

Am adormit cu gândul împrăștiat pretutindeni.
O doză de magneziu în fiecare seară,
și zgomotul drumului bolborosind în depărtare.

Raiul m-a pătat deja.
Cine ar putea să se plimbe prin grădină?
Am deschis un ochi în întuneric,
apoi altcineva a avut curajul să-i deschidă pe amândoi.

Am reușit să cobor dintr-un lămâi,
aprofundând, încurajând. Mi-am adus aminte de mine tânără,
de zânele-focă și de *puii de delfin*.

Aș fi ascultat printre pleoape,
ar fi părut mai puțin nimicitor, zgomotos și încurcat.
Apoi a sunat o alarmă, dar toată lumea a ignorat-o.

5

Rochița de mușchi[1]

Îmi doream să trăiesc înconjurată de cadouri și mirosuri de cocă.
Îmi doream să scriu despre clădiri bântuite și pantaloni maro,
despre gustul șampaniei pe buzele tale,
despre rapidul ritm în care ne regăsim.

Aș fi scris despre felurile în care prinzi focile, am spus.
Îmi doream ca Ermintrude, sau oricare altă femeie cu numele ăsta,
să vină la petrecerea mea.

Mă gândeam la cât de mult mi-ar fi plăcut ca mușchii
lui să-mi țină companie – n-aș fi risipit nicio secundă cu ei.

M-am gândit, desigur, și la ea,
cea care poartă rochița și scoate din minți bărbații obraznici,
fantomele frumoșilor; ascultă huruitul îndepărtat făcut de Baba Iaga[2].

Îmi doream ca bărbatul ăla obraznic să se întoarcă și să mă fure.
Îmi doream să avem un război de țesut care să ne țină în loc de pat.
I-am spus că ar trebui să profite cât mai mult, pentru că timpul cu mine e limitat.
Îmi doream să ne jucăm de-a ceva.

Îmi doream să-l posed în totalitate.
Precum o fetiță.– O „fetiță” într-o „rochiță” pe ritmuri de hip-hop.

Nu mai puteam să mă gândesc la cine sunt, pentru că altfel stricam jocul,
așa că m-am gândit la el, arătând ca un păstor sau o pumă.

Și la platforme și la combinația dintre mocasini și tocuri.
Uite, Pocahontas, uite! Dar nici eu nu eram atât de rapidă.
Încă eram cu pantalonii-n vine.

---

[1] Trimitere la basmul englezesc scris de Philip Pullman
[2] Vrăjitoare din mitologia slavă

6

M-am gândit din nou la ea – mă inspiră.
Mai ales când vine vorba de găsitul bărbatului perfect
și încălțatul lui cu pantoful potrivit.
Îmi doream să mă găsească Baba Iaga și să mă înghită cu totul.

Îmi doream să par o bucățică dată naiba.
Sau cel puțin o bucățică de care să fie impresionat.

Personalitate înțeleaptă, îmi doream să fiu ca un set de lenjerie intimă desperecheat.
Cel mai probabil mă îndreptam spre eșec.

Nu puteam să mă abțin, mai ales când vine vorba de puțină bătăiță la fund.
Dar ce ar fi crezut mama despre mine,
văzându-mă cum am ajuns de când port rochița de mușchi?
Acei mușchi deosebiți, magici?

M-am gândit la moarte. Dar nu ca un sinucigaș.
Ci m-am gândit în treacăt, dar regulat.

M-am descurcat de una singură, i-am zis.
Glumesc doar atunci când îți spun că te vreau ca servitor.

7

„Cunosc vieți descendente coborâte din cuvântul decente"[3]

Orpheus a controlat corzile
de unul singur. Și *fără să se pripească*,
a putut să-nfrunte vijelia primejdioasă
din necunoscut. S-a putut îndrepta spre Sinjar cu
ochii lăcrimându-i. A spus *eu-cu-mine*,
neînfricoșat. Și luminat.

Mesteacăn argintiu și-un prun sălbatic –
cum ar fi să fim decenți unul cu celălalt,
într-o viață liniștită ce va să vină,
în care să depănăm amintiri despre viitoarele mămici,
la o ceașcă cu ceai și-un biscuite lângă?
Și-ar fi putut imagina asta:
să răsucească corzile
lirei și să ne trimită
în basmul din basm.
Sau să ne deschidă ca pe un abis
în care să privească: *Ce aș fi putut să fiu*
dacă m-aș fi imaginat femeie?
Mi-e greu să-mi închipui.

Când și-a deschis ploapele, ochii-i scânteiau,
iar o fereastră îl privea din urmă.
Eu m-aș fi agățat de fereastră; și aș fi pășit
spre acea lume decentă.

[3] Vers din 'Cocktails with Orpheus' de Terrance Hayes

8

„& suflă-n deșteptarea Lui și lasă-n urmă doar pulbere și praf"[4]

Mi-a dezmierdat obrazul,
cu-o vibrație a buzelor. Sincer,
nu știu cum de nu mi-a venit

să-i râd în ureche. În schimb,
în schimb, mirosul clipei
s-a simțit câștigat, sau purtat.
I-aș lua armata de înaripate,

și vraja de moarte destrămată asupra-i
milă să-ți fie de muritorii omorâți de femei, milă!
și de bucățile în care s-au sfărâmat.

Le-aș lua pe toate. Pene-n bucăți.
O poftă cu gust de metal,
și-un șuierat din ultima sa

noapte. Acesta este un poem
despre-un înec sau o salvare eșuată,
în care salvatorul cântă despre el.

[4] Vers din 'The Death of Orpheus' de Sarah Howe

9

Pantheon
Pan

te urmărește până la peretele umed
ca să-ți pietruiască și ultimele speranțe.

S-au scuturat și firele strecurate
printre silozuri. Ai tremurat,

când ai simțit că intențiile nu-i erau
oneste. Te-ai arcuit,

când l-ai văzut trecând fără zgomot.
Era lângă movila de nisip, cu ochii-nsângerați.

Iar tu, mergând cu speranță-n noapte,
neînfricat, aproape vizibil, pe lângă

cupola din beton. Iar el, din sunetele continue,
crapă-n beatitudine, cu mâna atrofiată.

Pan

Acesta a fost zărit pe parcelele negre,
o făptură cu pene,

și degete risipite-n în barbă. Acesta
era cel care, cu siguranță, își încleșta pumnul.

Era, cu siguranță, o făptură pastorală,
imaginată însoțită de-un rege

pe un feribot spre Hook of Holland[5].

[5] Oraș din Olanda

Pan

Risipește-te spre ulm, sub arc, sub ac
tu, credincios păgân.

Pâinea s-a transformat în mare.
Iar marea era doar un banc de pești.

Sub soare, ne-am întins spre soare, am
înconjurat soarele până am devenit unul.
l-am venerat,

l-am coborât pe pământ.
Încă pâlpâind,

și pâlpâind...

11

Cu Sinbad

Purta sarea pe buze ca pe un defect,
sigur – până când au spus *singularitate*
(adică *sclipitoare claritate*).

Apoi au spus
doamnă (voiau să spună *Doamne!*) și-au făcut zarvă
mare pe punte, cântându-și imnurile și ritualurile.

Am spus oh *doamnă* nu, n-a fost niciodată vorba despre asta,
l-au înțeles greșit. Dar apoi m-au adormit
ca pe bebelușul Moise ca să nu mă pot împotrivi.

Vorbea cu prune în gură? Urla la lună
gângav și sâsâit?
Se străduia, neștiut de nimeni?

Avea o grație prăvălită, a plecat de pe insulă
într-o plută improvizată, care abia mergea. Am încercat să ne sărutăm pe parapet.
Am încercat să-mi arăt maladia sofisticată.

Trupa cânta și ne transmitea ritmul.
A trebuit să vâslim tot mai mult, și mai mult, și am știut
că atunci când voi muri mă va însoți.

12

Prima ghicitoare: O ghicitoare despre-un dialog c-o muiere

Ce este mimat și trece repede?
Orgasmul

Cine se plimbă pe unde nu trebuie?
Mâinile și fofoloanca

Cine-i în trei feluri?
O femeie

Cine-i în trei feluri?
Un bărbat

Cine se prăpădește acum de râs?
Noi trei în sinea noastră

Ce este mai larg ca niciodată?
Universul și propria latură non-universală

Ce duhnește până la înaltul cer?
Iadul, cu toată seva din el

Cine-i-n extaz?
Arta, atinsă de El

Câte trepte are vocea?
Câte puțin din fiecare

Ce e mașinăria căreia îi spunem distrugere?
Uitarea și tot ce îi urmează

Care e soarta acestei ghicitori?
Suirea la ceruri, sfârșitul

13

A doua ghicitoare: N-ai să-mi ghicești niciodată numele

Spune-mi lance. Un manechin, ținta sulițelor.
Spune-mi Harriet, dacă vrei. Mă deschid
ca o foarfecă. Ca un borcan de murături.
Spune-mi Andrew Happenstance, drăguța Xerox
care se evaporă în neant. Cel mai mult mă preocupă
ghicitoarea asta spusă-n prag de un profesionist în
deghizare, exact ca mine. Spune-mi Evermore, o
grecoaică focoasă, ca firele de iarbă. Poți să spui că sunt din Peckham.
Sau din Pazartesi (plăcută ca a doua zi după duminică).
Toiagul ridicat de Vasilisa. Rămâi pe tron
și rostește-mi numele: Domnișoara Niciodată Din Nou,
Domnișoara Scorpie Rânjită (născută Julia).
Poți să spui că sunt legendară – o enigmă cuprinsă între
„proiect” și „în desfășurare”. Un petic inutil,
sunt un băiat înalt. Mac, sau mori. Alge, sau mori.
St Tropez? A fost un loc
pe care cândva îl numeam acasă, nuci moi.
Petic moale. Guler moale cu pliuri triple.
Poți să spui că sunt o mironosiță, dar la dracu cu toate.
Poți să mă judeci în funcție de ciorba pe care știu s-o fac.
Lăptucă – de ce? Florărie – de ce?
Testicule – de ce? Tot ce e evident
trebuie să fie și la vedere? Faima mea se răspândește,
iar tu o vei aclama până când o să-ți intre-n cap,
și numele meu, așa cum e el. Să nu-l uiți.

14

A treia ghicitoare: Mai jos de pântec

Patru găuri în mișcare,
patru sâni, patru frați simpatici.
În seara asta, pământul s-a lărgit.
S-a stratificat, fredonând sub
greutatea sânului.
Cu toții ne naștem dintr-un ochi feroce,
gonind apoi spre departe ca niște uriași ai nopții.
Patru lucruri care te trag spre ele – o terasă
plină de creaturi, o cârmă,
și-o mână adâncită-n uter.
Suntem ca niște nasturi
și scrumbii vărsate. Suntem
ca tine – oricum ai vrea să fim.
Lingem dâra de salivă lăsată-n urmă.
Și vânătaia mov, ca limba-mielului. Pâinea veche sau
cerească. Sau mana scobită.
Toate vin din noi.
Unde este soarele pe care nu-l zăresc nicicând?
Supraviețuim închiși în realitatea unui candelabru.
Iar apoi ne învelim din nou în sudoare.

15

A patra ghicitoare: pe care *n-o* s-o ghicești

nici dezgolită, nici desfrunzită
nicio mână rănită,
nicio pătură nu-i
precum valul mării, precum
luminile distante
dublu dilatate și
albe precum ploapele mele. / și n-am
niciun loc spre care să ghidez păsările,
nicio ascunzătoare
își vor da seama mai târziu de absența
brațelor, picioarelor. / nu s-a strecurat nimic,
momente spontane minunate
momente de prăbușire îngrozitoare
un strat de piele, un cap și două gâturi,
și-o o pătură desfăcută. / nu se află
nimic sub,
dar batalionul onest
îți apără spatele. / ce-ai de gând
să faci? fără gânduri ascunse
nu s-a agitat pe bancheta din spate precum marea
substantive substituibile. / fără
praful abia dacă s-a depus, dar nu s-a întâmplat nimic
aici amalgam de litere runice,
pronunțând cuvinte ca cocoșel
sau prepuț. / poate nici atât nu e suficient
nu cred că poți să rezolvi ghicitoarea asta
oh, cu siguranță. se descurcă destul de bine
pentru o nevertebrată. /
ajutor! poezia mea n-are nicio semnificație
sau punct de referință. / orice cuvânt aruncat de ei
acela e răspunsul. / nicio tendință
nicio smotoceală, și banii înapoi
cei învățați l-ar putea ghici în litera turcească ğ

yumuşak g – fără sunet, dar cu impact
impact – ah ah
rămâi cu gura deschisă
oğ oğ oğ.

17

Poem despre sex

sexul nu este un proiect
SUSAN SONTAG

sexul ca o forță umană universală
sexul ca un obiect solid, de neclintit
sexul ca o glumă făcută la adresa speciilor
sexul ca unica alinare, un lucru zdrobit, ca
interiorul hainelor aruncate pe podea.
Am făcut loc acestui gând.

sexul ca un distrugător sau creator măreț
ca opusul unei senzații-n fața morții
ex libris-ul sexului este o palmă pe care e trasat
un cuvânt sau o literă
caut pe Pinterest „pian" sau „deschis"
sexul are loc chiar și când crezi că nu are

îmi place pianul Tamarei, și nu o spun metaforic
dorința ca o privire provocatoare sau ca un clișeu
noțiunea de prea mult sex care te bântuie
vs nu pot trăi din cauza sexului
ușa se deschide automat
iar cuvântul „romantism" se strecoară printre

ce are în comun dragostea fără sex
cu sexul fără dragoste?
nu m-am gândit la sex în ultimele zece minute
poate doar cât să scriu rândurile astea
natura sexului nu este doar noțională
umiditate & reținere

o scânteie și bum!
propriile reguli & propria muchie de cuțit
ți s-a dat să te bucuri de el, dar nu te gândi că

seamănă cu biscuiții cu unt sau cărțile aliniate pe raft,
sau c-un dulap plin ochi cu haine scumpe

sexul ca replica „Sesam, deschide-te”
fantezia sexuală ca goana după sine și autoalinarea
plasticitatea sinelui și jocuri de cărți
jucate în tren, cu-un pahar de vodkă lângă și un strop de sudoare
acesta nu a fost o partidă de sex planificată, ci a fost dragoste
nu știu, poate a fost ca o acadea mâncată pe plajă

și asta n-are nicio legătură cu viața noastră sexuală
sexul ghidează pachebotul și-l părăsește în timpul fluxului.
latura rușinoasă a lucrurilor,
nu știm ce să credem
despre excitarea jenantă pe care-o simți

nu e ceva obișnuit să le povestești părinților
despre viața sexuală a cuiva
în încăperea anecoidă a compoziției „iubire
perfectă” – sendivișuri și cartofi prăjiți
iubirea nu seamănă cu o butonieră sau un șoarece
dar cred că cineva a făcut deja comprația asta

am ajuns într-un punct în care ne definim în
opoziție cu alții, lângă un cocktail de mentă sau,
din contră, cu ceea ce se presupune a însemna o femeie
ea nu este responsabilă numai cu înmulțirea
obrazul întins este altul și dulceag și
strălucitor de la atâtea lacrimi

trebuia să fi plâns atunci când m-am aflat în mansardă
era atât de luminoasă și plină de molii și covoare
dar nu era un loc potrivit în care să te așezi cu gândurile
și nici n-am putut alege o lenjerie mai bună
noi n-am avut o servitoare

și sursa, dacă există o sursă,
este pe moarte

20

psihoanaliză

umbra *pasului din urmă*
umbra cuiva *teribil de vag*
care a coborât, dar n-a atins marginile,
ci părea sărăcăcios și sentimental
ca și cum ai vorbi cu un Dumnezeu surd
ca și cum ai fi prins într-o conversație ipocrită
în care o persoană o atinge pe cealaltă impunător
în care o personalitate apare pe sticlă fără-un filtru aplicat
este o provocare să-ncerci să-ți ascunzi alter ego-ul sub un palton
este o provocare când prezentatorul îți strigă „nu te lăsa învins!”
asta înseamnă divertisment, drumuri jilave
asemănătoare unor lacuri scurgându-se de pe un pod,
ușor, ca mine,
unul din turmă a avut un scop rău intenționat, ca mine,
așa că ne-am năpustit asupra lui
ca la o budincă de cremă de ouă
ne-am îndreptat privirile spre tavan și am spus că lumina e minunată
nu sunt pusă pe lucruri rele, mai ales atunci când mă cobor la nivelul altora
nu sunt pusă pe lucruri rele, mai ales atunci când mă dau câțiva pași mai încolo
și acum, umbra oamenilor josnici
și acum, umbra sentimentelor

21

în anul 90

exista un unghi
        spre fluxul nostru de gravitație

abrupt
        terasele erau ridicate
iar viața se-nfățișa mai semeț pe ecranul televizorului

acolo am descoperit
semnificația cuvântului
            vhs
            un ciclu de imagini în neant
maggie maggie maggie

o bucată de beton spartă
            birouri victoriene

mitele erau oricând bine-venite,
așa că nu-ți ascunde privirea

știam totul despre saddam și maggy
                și afară, afară, afară

și bă!,
suntem împotriva
Texaco

petrolul se revarsă iar deșertul este învelit în fumul negru

precum propria noastră gresie care s-a înnegrit
& solul mânjit
            de pe terenul pe care îl numim parc

eram pentru texaco

22

dar
nu și pentru război

sau pentru boala zguduitoare care ne-a făcut să ne trezim plângând
legiuni, legiuni

nici eu n-o plac pe maggie
și sunt împotriva războiului

am băgat un trandafir printre stratul de sticlă al ferestrei – afară, afară, afară

exista un perete în televizor pe care
îl puteai doborî, și un copil în peretele nostru
pornit la drum
așa că nu am mai putut aștepta

23

Bună frumoaso

ce mai știi de simbioza și ticurile noastre?
Privește-mă cum te strig.
Sunt făcut din semne și butoane de repede-înainte.
Îți întind urechea mea. Și obrazul.

Ai avut vreodată un colțișor numai al tău?
Spune-mi cum a fost. Chiar și pentru câteva minute.
Putem vorbi, iar eu te pot fotografia
lângă mașina de fructe. Claviculele-ți sunt ispită-n
            întuneric.
*
Bună frumoaso. Știința este o târfă. Îi ia atât de mult
să demonstreze
ceva. Mult, mult prea mult. Mă crezi când îți spun
că nu sunt nimic altceva decât propriul tău insider?
Îți aparține. Cealaltă jumătate (viață).
ți-am cumpărat și un storcător de fructe.
*
Bună frumoaso. Așază-ți capul în poala mea.
            Apropie-te de
farfurioara mea. În pădure
există rarități. Și luminișuri pe care le-am văzut de sus.
Nu-ți bate capul cu nălucile. Te poți transforma în
Vasilisa[6] sau Scufița Roșie. Iar eu voi fi lupul sau vrăjitoarea.
*
Draga mea, eu sunt un îndârjit. Un criminal. Sunt litrii
de apă de mare. Sunt egoist, după cum știi. Lumină înălțătoare
în golf. Și câteva mușcături pe pielea ta.
Nu sunt altceva decât propriu-ți protector.

Cine poate supraviețui
de unul singur? Cine poate spera să trăiască așa?

[6] Basm rusesc scris de Elizabeth Winthrop

24

Tot continui să-ți spun Micuță Domnișoară, de parcă asta ar însemna ceva.
Continui să păstrez lămâile astea,
sperând ca într-zi să le poți gusta.
*
Draga mea. Îți aduci aminte de mine?
Aștept să-ți devin propria-ți protecție fragilă.
M-am strecurat deja în interior. M-am transformat
într-un încrezător desăvârșit.

25

Născută-ntr-un cerc capricios

Picăturile de ploaie mi se-mbibă-n peticele
hainei și pantalonilor. Urechea-mi
varsă cuvintele, de parcă ar fi niște lături:
rămâi sau eliberează-te, mișcă-te ca să-ți dai sens.
~
Privește în sus. Murele suspendate-n ghimpi
îmbibă aceeași sălbăticie haină:
o tulburare răspândită,
legănată, o pată verde-crud,

un cerc de capricii și nervi
și enzime surpându-se în sine.
~
Te rog, pleacă din acest amalgam de unghiuri,
spune. Dar acolo unde obișnuiam să-mi duc corpul inert
noaptea, este același cu locul în care sunt readusă la viață.
Merg spre nicăieri. Privește-ți surplusul de aer.
~
O revărsare de efeverscență – la finalul cursei.
Opus unei plutiri tăcute deasupra unei mări sărate.
Opus unor întâmplări – fapte bune.
Strecoară-te. Ce alegi?
~
Câteva teoreme neconsolidate
ne blochează privirile. *Hotărăște-te,*
alegerea este o paralelogramă,
trasată cel mai bine oblic.
~
Bulele se ridică și se îndreaptă spre geamul de sticlă: ale
soarele este spulberat, pierdut
rămânând în urmă un cer negru.

Ce va aduce solstițiul agitat?
Inimă după promontoriu – privește sănătatea inexistentă.

Dacă te vei îndrepta spre vest

vei găsi, într-un final, limanul. Călătorim și călătorim,
ne odihnin printre dune și cinăm sub poduri. Lași lampa degetar
stinsă. Înghesui multe mure în cana mea de tablă.
Foamete abundentă și hrană neconsistentă. Așteaptă, îmi spui,
agață-te de conversația noastră, de roțile de pe cărămizi, de
pietrele pentru țărușii de cort. Dar vara ne atârnă greu de umeri.
Pot simți mirosul rășinei curățate de pe fața mea. Cânt „la mulți ani mie”
pe pământul dulce, topindu-se. Sau pe marea dulce,
atunci când se ivește din ceață, arzând interiorul în spatele nostru.

27

Un cuvânt ascuns ca într-o scoică

Legănat de pat, legat de lob
tras de flori neobișnuite, ceva plutește:
mărgele verzi pe un fundal negru,
forme indecente. Viță-de-vie miraculoasă,
halucinații ieșind din grote.
Visăm cuprinși într-o lume îndestulată.

De vină este natura ta batjocoritoare.
Unii spun că ești dezgustat
de fenomenele autocuprinzătoare
ale primăverii, de râuri și de toate celelalte astfel de lucruri.
Eu cred că vara e ca un deal învelit în miere de albine,
iar focile Mării Negre sunt diferite

Dar ce părere ai despre lobul meu?
Îți place? Mie-mi place. Minuni se revarsă
din urechea ta. Supa cu găluște
a fost livrată, atât de tragic, încât să fie intertragic.
Voi, loburi bătrâne și catifelate, chiar mă puneți la încercare.

28

Multe cutremure

nelăsate-n urmă de-o femeie. Ca să reformulez, gândește-te la o grotă.
Mi-ar plăcea să stau în grota mea și să spun:
„Am putea să prelungim acea melodie înăbușită?”
S-o lăsăm să răsune puțin.

Să spun: „Să ne pregătim pentru spectacol.”
Și apoi să mă îmbrac cu niște haine care să-mi ascundă tremuratul.
Șosete flaușate Peter Rabbit, pantaloni din bumbac.
Numele lui Krasznahorkai răsună-n mine ca o incantație.

Pardesiu Vortex, cizme Wellington.
Ceas Sasquatch. Pălărie pillbox[7].
Apoi aș ieși afară, la o pauză de țigară.
Așa, ca franțuzele,

apreciind ce mă-nconjoară,
reproiectând totul. Apoi m-aș întoarce
și-aș cânta cântecul ăla
care-ți place ție. *Six feet under* de
Unchainables.

Dau viață discurilor răsucindu-se. Direcționez
saxofoniștii demult plecați din lume.
Spune:
„Slavă Domnului pentru vocea câinelui.”

DJ-ul din mine s-ar mișca lasciv mâncând tamale fierbinți,
Eu m-aș îndopa cu varză acră,
M-aș transforma-n cel mai înalt vârf.
În deschizătura unei stânci în formă de balenă,

Mi-aș ademeni toți prietenii cu pielea zbârcită, ronțăind gustări din mână-n mână.

[7] Pălărie de fetru vintage anii ‘60

În fața lor as fi un adevărat model. Demult scăpat de tremolo.

30

„Formăm împreună un ținut imaterial”[8]

aproape divin, aproape urbanist
aproape eteric, aproape armonist

atât de calm, când aburul
mângâie pielea gâtului

atât de calm,
când banii se degradează, mucegăind

alergând
printre celulele corpului

în timp ce stai întins
și sunete dulci se răspândesc, ca siropul de arțar

într-o complicitate calmă,
solitară.

Se duce grăbit prin iarbă după un copac,
Iar în ciuda demnității, se ghemuiește.

În timp ce ți-ajunge-n timpan,
într-o decădere

în timp ce tragi hainele cu severitate
fiecare murmur și tremur apasă

când literele își iau zborul
precum un pescăruș

[8] Vers din ’Waves’ de Virginia Wolf

31

Bineînțeles că gândește aproape mitic

și la acel clopot, de parcă i-ar atârna
între urechi

și la acea mănăstire, unde, amalgam de temperamente,
se închegau ușor, ca firele de nisip în bătaia mării.

Hohotul ascuțit îl trezește. *Gândește-un gând*
plăcut, un înconjor plăcut.

Îl trezește de-a binelea. Vara e ciudată,
seamănă cu băiatul acela din șalupă. *Gândește-o*
rândunică, o săgetuică.

Observă, dacă Dumnezeu poate fi observat, printre frunzele de palmier.
Dacă-ar fi putut să facă pâine din nisipul de pe plajă.

Cum montezi un clopot? Balansează-te odată cu el.
Iar din ochiul, dintele și scobitura sa –
se va auzi un „oh”.

32

sunetele din lumea lui viktor ullmann[9]

o lume din budincă și panglici
așă că, de ai alege să fii atât de nerv
os? mâinile ni se învârt
ca un carusel defect, iar eu
îl iau în derâdere. și știe că-l acuz.

Văicărerile mele sunt demne de-o telenovelă.
așa că mă poți mângâia cât blana-mi mai este caldă.
mi-am cam luat-o pe spinare online.
în timp ce Nathalia Romanenko cânta nr. 25,
continuă conti nu ă,

gleznele nu-mi sunt de niciun ajutor,
în ghetele deșert nu se strecoară niciun firicel
de răcoare mă simt destul de inutilă a făcut
câteva modificări postume este anul 1975
este invitat din nou,
să miște corzile harpei.

de parcă ar trăi din nou!
ascuns în cea mai îndepărtată cameră.
mintea-mi aluneca ca o gelatină
îmi amortiza și îndepărta orice gând dureros

sau duhnind – lagăr al morții –
stau și meditez toată ziua și nimeni nu-mi mulțumește
a făcut dragoste toată ziua & nimeni nu i-a mulțumit.

știa că discuțiile cu Chopin erau inutile
și-a înghițit sunetele și le-a păstrat la căldură.

[9] În 1974 opera'Der Kaiser von Atlantis oder Die Tod-Verweigerung' a lui Victor Ullman a fost pregătită pentru prima reprezentație de Kerry Woodward. Woodward a schimbat de mai multe ori partitura după ce s-a consultat cu spiritista Rosemary Brown care era cunoscută pentru conversațiile sale cu compozitorii decedați.

33

Nathalia se holba, aproape vrând să îngenuncheze:
avem inimile frânte
                frân te

am vrut să iasă totul bine, ar fi
trebuit să țip în gura mare: nu fi pesimistă!
de ce te complaci așa?

păstrez ascunsă o cupă de înghețată în caz de vreun miracol
mă exteriorizez: oh, fii fe fe
ricit și mergi mai departe

34

Relații

argument (0): o pată de vin sau ceva similar

care indică
locul în care i-am trasat
ombilicul
dragostea este o forță
care mă face să-mi fie dor de el când mă aflu-n baie

argument (1): unii oameni stau pe stradă și
NU cerșesc!

Cam pe la 11 încep să
simt cum mi se decleștează mușchiul,
leneș,
strânsoarea pumnului, sau ce-i în interior

argument (2): doar fac și io nijte afaceri cu tine!

îți spun doar, asta e,
când rămâi nemișcat
și simți cum se plimbă-n interior
fără nicio direcție

argument (3): efectele amestecate ale haosului

amalgam aglomerat într-o încăpere
marginile lente ale cuțitului
se pare că osmoza mea
este diferită de a lui

argument (4): un mod bolnăvicios de a vorbi

pesonal, am încercat

35

toate modalitățile sugerate
dar, într-un final, mi-am dat seama

că eu trebuie să fiu cea care
să deschidă gura și să ofteze
de plictiseală, ca un sunet
scos în timpul unei lecții de pian.

36

O mică colonie de nudiști

Nicio picătură care să ne ajute să stingem incendiile
priviți viespile căzute din iad,
și zborul lor sălbatic
și aripile aurit-profanatoare

Căldura m-a împins până aici, jos:
ramuri verzi, înclinate deasupra iazului,
șanțuri răzlețe acoperite de iarbă,
animale liber-cugetătoare.

Peștii lumii buruienoase – îți aparțin,
nu-i așa?

Îmi place să mănânc caise în pielea goală –
mă-nțelegi.
Și în tot timpul acesta, șed aici,
de sămânță. Sâmbure dezgolit de pulpa fructului
și scunundat în saramură

Homari comunicând! Pune mâna pe ei.

Picioruşe sărate. Ia-le.

Mi-am amintit deodată hainele de-o *seară*
și de încercarea de-a face taxonomii cântecelor

cum încercam să șed fără să mișc, cum făceam pe empatica

și cum apoi am încercat să ating nota aceea de cumplită încleștare a pieptului
o reînviere epuizantă a trupului.

Cel puțin, mi-am dat toată silința.

37

Nu pot decât să compătimesc țările nerecunoscute
care amestecă popoarele norocoase și imaginile aburinde

și muzica celtică care mă obosește îngrozitor.

Încerc să mă consider o persoană prietenoasă, dar sunt
îngrozitoare și... mai rău, o mofturoasă, înțepată

veșnic nemulțumită, și care nu știe ce vrea.

Sâmburii ardeau în meri.

Se odihneau la han teleologic,
umbriți de silueta Lui pe-un ac.

Putea trece drept o partidă de sex,
măcar.
Dar detaliile astea tehnice au stricat momentul.

Simt un gust amar de coajă de lămâie când mă gândesc la asta,
așa le place și criminalilor, simplu.

Siropos nu înseamnă același lucru cu macabru.
Fă ce vrei cu mine, mi-a spus,

iar eu, lemn de santal,

visez la o buză cusută cu acul,
mânuirea unui croșet
și bicarbonat de acid citric.

rănește-mă rănește-mă
acum

îmbrățișează-mă îmbrățișează-mă

acum.

Nu trebuie să explic.

Privește-mi defectele
care-mi acoperă viața ca bubele de vărsat.

Mă întreb dacă aș muri așa,
cu cocoșelul în gură,

e ca o retrăire – tocmai de aceea totul are acum un
buton de declanșare – e ca atunci când ideea
            împlântată adânc
se spulberă în mii de picături, de panică.

N-am știut dacă totul a fost bine sau nu,
niciunul dintre noi nu știe dacă a fost bine

la 18 ani,
oh, dumnezeule, la 18 ani...

39

Dragă jurnalule,

Mi-aș dori să te pot despica.
Dragă doamnă Walker, te rog să nu-mi citești jurnalul.

În drum spre școală, i-am povestit despre acel vis.
Despre acel vis care nu trebuie povestit nimănui.

Dragă jurnalule, nu ne place cuvânul „muguri”.
Ni se spune că se vor transforma în sâni. Te rugăm

scutește-ne de predici cu ulciorul și apa,
de piese moralizatoare cu fete care au rămas însărcinate

cu *Jump around* pe fundal, scrise de Dl Smith.
Mi-ar plăcea să te despic și să te transform într-un obiect nou.

Nu pot să vă spun decât atât „Mugurilor, sunteți chiar nașpa”. Dragă jurnalule,
ni s-a spus să fim draguțe și tăcute, așa că asta e doar
o formă de apărare.

Știm că nu putem rămâne însărcinate de la grămezile de spumă
din sala de forță. Dar am putea să luăm herpes.

Dragă jurnalule, mi-o trag cu un iepure.
Mint. Te urâm, dar te și iubim.

Ce facem după ore tre’ să rămână între noi. Mint.
Ascultăm trip hop, aprindem lumânări etc. – cam asta e moda.

Nu-i e doar simpatic,
Îl iubesc și eu. Dar n-o să-ți spun niciodată de ce, jurnalule.

S-au ținut de mână cam o săptămână. Și cam atât.
Noi ne ținem de mână tot timpul

40

S-a gândit să le scrie
celor de la revistă și să le ceară absorbante pentru
scurgeri zilnice. Mi-am zis „ce tare!”

Nu, nu am făcut asta. Și am mințit despre casetele
mele preferate. Nu-mi place Powder săptămâna
asta. Ne place Blowbacks.

Îți spun, Henry Firth nu a ieșit cu toată lumea. Adică,
eu nu am ieșit și n-o să ies niciodată cu Henry Firth.

Nu sunt deloc țâfnoasă. Merci,
dar n-am chef de iubit.

Îmi place să simt că plutesc. Și ei îi place să simtă că plutește.
Am luat niște întăritoare doar o singură dată. Mint.

De ce suntem prieteni? Pentru că ne place să luăm prânzul împreună?
Sau datorită Elenei din Troia și lui Michael Rosen?

Și ea a tras odată. Și amândurora ne place să citim.
Plus că, există lucruri pe care numai noi le știm.

M-a pus să încerc acadelele cu gust de cidru. Dragă jurnalule,
îți spun odată pentru totdeauna, nu ne place *Hobbitul*, doar l-am citit

ca să trecem mai departe. Nu noi am fost cele care au scris
poezia aia cu rujul pe oglindă. Cu toate că, mi-ar fi plăcut.

Nu nimerim niciodată în bucluc.
Nici măcar nu se numește așa.

Dragă jurnalule, n-am ascultat niciodată caseta trupei Powder. Dar am vrut s-o fac.
La dracu cu toate, mint!

Hai să experimentăm!

obișnuiau să dea vina pe „afecțiunile femeiești”
când venea vorba de modul de aruncare

pe teren există două bănci, o incintă și o
tribună
pe care ai crede-o goală

hai să-i dăm bătaie cu lovitul, dar să nu ne-aventurăm prea mult

barurile sunt așezate pe culori, dar nu cred că vând și băutură

poți considera terenul un loc cu experiență – exact ca o franciză
dar nu-l confunda cu celelate terenuri obișnuite

este sezonul meciurilor de cricket, iar studenții o ard pe Prozac

nu știu nimic despre krilli dar aș putea să-i încerc

încrustările în timpul Porții A îți arată legenda, o
poți
încăla cu ușurință pentru a ajunge în tribună

biletele nu se vând aici doar dacă meciurile de cricket ar atrage
mai mulți spectatori

obișnuiau s-o numească „văduva amatorului de cricket”,
iar asta însemna că-i o scorpie

multe umbre arătoase se propagă, dar mă simt cam înstrăinată de ele

îmi plac activitățile femeiești, precum vopsirea unghiilor,
aș fi dezamăgită mai mult de „bilele” grele

meciurile de cricket nu înseamnă partide câștigate ci partide în care nu se întâmplă nimic

sâmbătă, 24 mai, restaurantul *Cricketers*, vis-a-vis de stadion: o
petrecere pentru adulți organizată de Mad Jay
(experiență garantată)

Da hai să experimentăm cricketul Da

43

o ușă și-un tren zburând ca un glonț dintr-un tunel
kuulilennuteetunneliluuk (estonă)

vorbim despre un tren glonț sau despre un tren normal
sau despre-un glonț orbital sau despre-o venire-n vital
sau era din nou miercurea cenușii,
din nou și din nou sau zbura de sus
sau zbura de jos-n sus? dar ce reprezintă un tunel?
e un tunel dar și altceva? pasaje,
tuburi sau țevi lucruri care fac
referire și la femei
dar și bărbații au țevi și găuri mai mici sau mai mari
cu intrări și ieșiri diferite
doar femeile intră și ies cu alai
de cele mai multe ori, acestea se regăsesc live, online
... pe genunchi se putea observa iarba tocită – ca semn al virginității cedate
sau o altă formă de puritate indiscutabilă
sau vorbim despre o ușă pe care o puteai deschide
iar înăuntru:
un bebeluș, o dâră de sânge, o picătură de spermă uitată
sau o ață de salvare pentr-un tampon
sau ceva pentru care ți-ar părea rău?
probabil că nu
sau noroi uscat pe retină
când îți dai seama că ești agresat
iar asta te face o victimă a agresiunii
e un lucru rău?
sau era ceva care ne-ar fi putut face să um și ah și um
        ca un glonț zburând
este ceea ce este de fapt
sau ceea ce zic eu că este
ca și când s-ar fi năpustit?

44

pentru cei care nu se tem din a fi pângăriți

Megszentségteleníthetetlenségeskedéseitekért (ungurească)

neobosit
pila și burghiul
piele presată și firicele de lumină întrezărite
și-un comportament continuu care
îmi lăsa pe buze un gust înțepător de benzină,
de parcă nopți n-ar fi trecut în urma ta
de parcă ai fi un ghinionist, simbolic
de parcă n-ai să fi pângărit
precum noi toți ceilalți
sfinți, în goana după bani,
capabili să citim semne care ne spun cum ar trebui
să arate sărăcia,
n-avem lentile prin care să
ne vedem
așa cum ne văd ceilalți
ne putem doar IMAGINA
bunul duce wenceslas ne-a privit de sus
iar eu am visat cum acel bărbat a flirtat cu mine până
s-a prăbușit în mahmureală
m-am distanțat, m-am îndepărtat spre acei struguri
care zăceau uitați în coșul de răchită
mâna-mi aștepta în buzunar
iar durerea se strecura printre coaste, fără să se facă auzită
iar saliva curgea printre dinți, peste buze,
eviscerată, nu mă aștepta în seara asta, dragule
e pentru binele tău
doamne, privește spre mine cu privirea ta incongoscibilă
imaterială
imposibil de verificat
și cu seva prelingându-se,
reînvie-i pe cei pângăriți.

45

pentru cei care n-au putut să-și strecoare-n pumn mai multe fire de trifoi mov

nebeprisikiškiakopūsteliaudavusiems (lituaniană)

pentru cei care încă mai simt ranchiună
pentru cei cu obrajii în flăcări și
mistuiți până-n mădulare, cu mâinile ținând bolul milei
în trecut, obișnuiam să-l lustruim,
să-l întindem, să ne agățăm de el
când alunecam în adâncurile bănești,
era de necontestat, și astfel am uitam să mai privim
în interiorul bolului,
unde există această poftă colectivă, în declin,
pentru măcriș, pentru acele legume verzi, crude,
dar n-au reușit să potolească mâinile brutale,
acoperite de un strat de noroi
am cerut legume coapte, dar nu ne-au înțeles
suficient
ne-au dat sparanghel de mare, miere și o durere îngrozitoare,
există o singură cale spre ranchiună,
noi, cei nefericiți, dar care am strâns multe fire de trifoi mov,
am știut asta cândva, cu trifoiul cules ne-am arătat
    incapabili să spunem adevărul cu vorba sau privirea
scăldați de raze îndurerați vom încerca să sărim peste
        obstacole și să căutăm măcrișul,
ne vom face cât mai mici și-l vom mirosi

46

și pentru cei care s-au transformat în niște contrarevoluționari

გაკონტრრევოლუციონერებულებისნაირ
ებისათვისაც (*georgiană*)

și pentru cei încântați
să fie porecliți
un nimb incert
deasupra sicriului
și-un gust de scorțoneră
o așchie sărită dintr-un
butuc bătrân, arțăgos
într-un pahar cu frișcă
fiecare a scris o poezie cu titlul „tata”
cât de pueril!
ca-ntr-un abecedar
cu multe straturi etc.
greșeală după greșeală
cât pe o scară de la zece la unu?
scara de [ni]
și te-ntrebi, dar renunți

47

pe punctul de a deveni liderul unui conservator de paleontologie nevrednic

komencopaleontologiokonservatoriaĉestriĝontajn (esperanto)

te fură pieziș în stația de autobuz
după ce te-ai îndepărtat de amalgamul de motoare,
ți-au spus mereu că faima ta e demnă de dispreț
ascunși în propriul templu de bumbac,
înconjurați de fosile – precum fosilele din propriul corp
există paleontologiști pe care nu-i poți recunoaște
din prima
care-ți scuipă ție,
ție, cel care pretinde a lua parte la această ordine inventată;
toate descoperirile
(să fie oare inima anghilei subțire ca un ac?)
își îndeasă pumnii în cavitățile de rocă
se agață de vasele minerale
își încleștează fălcile
la suntele metronomului
au risipit ani de bogăție minerală,
sunt pe punctul de a se transforma-ntr-o revoluție,
sunt pe punctul de a se pregăti de luptă
(dacă ne-am fi aflat în Coreea de Nord, n-am mai fi fost vii)

48

lucrul cel mai tulburător (sau supărător) de emoționant
Pinakanakapagpapabagabag-damdamin (tagalog)
(pentru Natalie)

se identifică printr-o paranteză introdusă,
desigur că există o diferență între tulburător
și supărător
însă depinde doar de persoana care
spune cuvintele
am citit *2666* și mi s-a părut destul de tulburător
m-am trezit noaptea, dându-mi seama că totul a fost real
toate acele femei și fete chiar au murit în ciudat juárez
și încă mor,
în anglia, femeile mor cam o dată la 3 sau 4 zile
în mâna unui bărbat
iar pe mine mă tulbură o carte?
în loc să mă tulbure statisticile din propria mea
țară?
cred că asta spune ceva
despre mine, despre cărțile mele, nu mai contează
atât de mult
am avut o colegă pe numele natalia – a fost ucisă
în bătaie de iubitul ei
(care va ieși în curând din închisoare)
cu siguranță e supărător fapul că a mai fost
condamnat pentru că și-a atacat
o fostă iubită, înainte de a-mi omorî colega
era însărcinată când a atacat-o,
oare acele cazuri de atac, viol, hărțuire,
tortură psihică,
etc, care, de cele mai multe ori, nu sunt rezolvate
pentru că dovezile s-au dovedit a fi o problemă masivă în astfel de cazuri
în care, atunci când femeia-i moartă,
ei bine, nu sunt suficiente dovezi?
presupun că asta e diferența dintre *aici* și mexic

49

în ciudat juarez, o femeie moartă nu reprezintă
o probă suficientă pentru
a prinde și condamna un criminal,
cel puțin, asta înțeleg din *2666*
m-am trezit din somn și-am știut că *2666*
m-a tulburat în totalitate
i-am spui lui sean să citească cartea, dar încă nu a ajuns
la partea în care sunt descrise crimele,
îmi pare rău că o să se tulbure și el
dar, într-un fel, cred că ar trebui s-o facă,
jon gower mi-a sugerat că, motivul pentru care acea
parte are atât de multă putere în a tulbura cititorul
este repetiția, fiecare crimă este descrisă cu atenție și calm,
iar după sute de astfel de descrieri, în loc să te
desensibilizezi, devii și mai sensibil
iar în cazul meu, mai tulburată
mă întreb dacă asta a vrut bolano să facă
există și câteva filme turcești care m-au tulburat la fel de mult
însă, realitatea sau lucrurile pe care le-au înfruntat
prietenii mei,
precum a fi violat, urmărit, bătut
de partener care, se pare,
se întâmplă suspicios de frecvent,
aceste lucruri sunt mult mai tulburătoare pe termen
lung, pentru că au un efect mai puternic
chiar dacă nu obișnuiesc să mă opresc asupra lor și să le
despic, așa cum fac cu filmele sau cărțile
sunt mult prea supărată în acel moment
am fost supărată pentru că, recent, un bărbat între două
vârste m-a hărțuit, însă nu și tulburată
a fost într-un fel o experiență terapeutică pozitivă
pentru că i-am putut întorce spatele, însă nu pot spune
același lucru și despre colega mea care a fost bătută
până a intrat în comă și care, mai apoi, a murit din cauza rănilor

50

[doi] oameni încercând să lovească cu minciuni unul în celalălat
Nakikipagsisinunga-sinungalingan (tagalog)

un cuplu trăind indirect într-o aventură
se provoacă reciproc în competiții de dans
și mai e ceva
competitiv – mișcarea mlădițelor în vânt
și cum s-așază cuplul peste câmpie, presărând
semințe de timp ici și colo, printre bucățile de mormânt
care ne împiedică pe toți,
dacă crezi că minciuna se aseamănă morții,
dacă crezi că moartea-i o minciună,
vino să vezi minciunile împrăștiate
pe care ni le spunem zilnic
îi auzi vocea strigând prin gaura cheii:
am crezut c-ai murit,
dar ea chiar era moartă
se plimba prin golurile lui
înfundate de minciunile zilnice
pe care le trăia
cândva purta „discutii" cu mâna ei dreaptă,
cândva avea parte de fericire urcând pe clematită la ea în cameră,
n-avea decorații
și își conducea duba ca un nebun – direct în iad –
în alte zile însă
alteori se trezea din coșmar prins ca-ntr-o scoică
plină de dorințe neîndeplinite și bârfe răspândite,
vântul se transforma în rumănări
sau într-o ruină?
au traversat dealul acoperit de vrejuri de cartofi,
ajungând pe culmi unde au decis
că-i mai bine să moară împrăștiindu-se în cele patru vânturi,
este mai bine să te întinzi decât să te împotrivești, a spus el,
dintotdeauna ai fost un mincinos

51

anticristalizare

najneprekryštalizovávateľnejšievajúcimi (slovacă)

o sursă aproape uitată, formațiuni minuscule hexagonale, minerale
bineînțeles că paleontologii nu știu
o boabă despre adevăratele roci,
doar stau și inhală gazul, atât sunt de proști,
nici măcar n-au habar despre vechile glume *geologiste*
sau ce încearcă fosilele din-năuntrul lor să le transmită: dă-mi ketamină, dă-mi metamfetamină și malbec, cunosc măcar gustul adevăratului soi de vin
există câteva moduri prin care să oprești un
paleontolog din a spune ce gândește:
amintește-le cât de inutili sunt
și despre lichidul pe care-l putem folosi ca să disipăm cristalele, m-am trezit urându-i pe paleontologi,
mai mult decât credeam, m-am trezit dorindu-mi roci și fosile – dușmanii mei, întotdeauna au fost,
mai ales fosilele din interior,
nu exista nicio cale prin care să opresc cristalele groaznice din a se forma? nu exista nicio vrajă pentru asta? sau mai bine las totul să se întâmple sau, cel puțin, să grăbesc căderea inevitabilă
astfel încât focul purificator și toate FLEACURILE și BALIVERNELE alea
să mă curețe pe interior, să distrugă fosilele alea
    murdare odată și pentru totdeauna?

52

ești una dintre acele persoane pe care n-am crede-o că se trage din neamul cehoslovac?

Çekoslovakyalılaştıramadıklarımızdanmısınız (turcă)

n-am putut s-o fac să dispară
și apoi, colhozurile s-au golit
iar puii înfometați au început
să umble-n grămezi
nesiguranță diabolică
am simțit o adiere din trecut, dar
n-am putut purta trecutul pe umeri am încercat
    constant să vă caut un loc am încercat
    constant să-mi caut
un loc
dar acum mi-am dat seama că vin de pe internet,
asta e adevărata origine a originii, de aici ne tragem toți,
am încercat din răsputeri,
dar am rămas prinși într-un
val brun scandalizat,
durerea mocnită era acolo, trebuia s-o
stingem
cu un lichid inflamabil.
e adevărat că unele beri sunt făcute la microunde
au gust de ierni nucleare,
restul e incert
când anii 80 erau cuprinși de dezastre, existau deja vinovații:
moda, constructorii, gorgonii,
m-am pironit în dreptul ușii, țipând din toți rărunchii
de ce-mi porți geaca maro?
și de ce minți, spunându-mi că nu?
de ce a atât de frig în viitorul ăsta colectivizat?

53

Nu este suficient doar să stai și să aștepți

Carne de miel inertă. Poți să-mi simți polenul atunci când gâfâi incertă.

Ghearele unei rândunici de noapte – adică reci.

Ai început din nou să te zvârcolești în pământ.

Iar eu am devenit a șaptea mare: un copil în așteptare
așteptând un copil, așteptând să devii un adult

Cartea numită *Trei moduri prin care să REUȘEȘTI*
ar putea fi făcută din orice număr de pomi statornici.

Încă n-am dat jos ghirlandele de Crăciun; nici eu
nici ceilalți.

Multe lucruri le treci pe *lista de așteptare*.

Viața de noapte este o mașinărie a singurătății.

Mă gândesc la acel punct de lumină care se mută de la
un capăt la altul pe parcursul anului, dacă ai merge
din Oceanul Arctic în Ecuator, ar fi o plimbare lungă, dar plăcută.

Aștepți medicamente,

flori,
copii să se nască.

Aștept să fiu mama altcuiva.

Cum ar fi viața transformată într-un cosaș?
Cum ar fi viața printre firele de iarbă?

odată, am mers împrejurul balustradei să-ți spun că
încă aștept. Un miel e alb pentru că așa e el.

Dar poate fi și maro, după ce e scos din cuptor.

Sunt conversațiile alea pe care le ai în bucătărie, sau în chicinetă.

Îmi poți umple ghiozdanul cu tot felul de prelungitoare. Plămânii mei
sunt plini cu abțibilduri lipicioase

strânse în timpul vizitelor și întrevederilor.
Cred că am parte de cea mai bună noapte din viața mea.

Dar mă simt prinsă când gândesc limpede.

55

lucruri de încercat înainte să mori

Pornește, oprește. Mult prea multe alegeri!

Încearcă să așezi o sticlă de cola în întuneric.

Încearcă, din mai multe motive, un baros.

Vulpe + blană + păsărică sunt lucruri la care râvnesc
gulere + animale + copii.

Am știut dintotdeauna că sunt făcută pentru asta.

Paraziții din interior ne fac să credem că suntem
liberi.

Încearcă-un arborist, descoperă cultura acvatică.

Încearcă celibatul, vei descoperi orele de aur pierdute prin tufișuri.

56

poem cu și despre natură

Natura e proaspătă și e din urzică.
Înflorește liber dintre sânii
noștri calificați,

dintre ligamentele noastre confiate.
În fața cui ne lepădăm frumusețea?
Mi-e teamă spre ce răspuns ne-ar trimite spiritul epocii.

Spre moarte, inevitabil.
M-aș simți dezamăgită în acel stejar, orișicum, dacă l-aș fi văzut,
după ce mi s-a vorbit atâta de el.

Da, draga mea natură, eu sunt clientul tău,
Sunt clientela ta.

Am avut câteva orgasme haotice în ultima vreme.

Este ceva respingător în imaginea
unui bărbat masturbându-se.

E o rușine,
dar pe cine să învinovățim? Să fie oare din cauza pornografiei?
Nu la acest gen de natură m-am gândit.

Mă aflu în natură, într-o pădure,
deschisă ca un caiet de notițe. Aș muri de rușine

dacă vreun poet m-ar găsi aici,
insuportabil de romantică.
Și aici, cu-o musculiță pe inimă.

57

o experiență magică

a ricoșat. dar știam că avea să vină
și-atunci am simțit durerea
din gingii
și până în tendoane
oh, ocolește-mă

mă chinuiam să ies din cerc Da Da Da! din
povestea mea despre acele vremuri teribile
când corpul mi-a fost
înjumătățit,
iar durerea o purtam ca pe-o medalie,
o crăpam ca pe-o fereastră

dar nu se deschidea în fața necredincioșilor
cochiliilor de stridii
și eu
n-aveam cochilie
mă pierdusem din sine

nu eram obișnuită să fiu dependentă de servitori,
să nu-mi pot satisface
nevoile de ușuratică
sau să-mi anulez abonamentul
la *Elle Decoration*

mai sunt multe de spus. Dar ca să reformulez:
eram în patru labe
noroc cu bărbată-miu
că nu s-a așteptat la asta

N-am vrut să merg la Coventry, dar m-au trimis
oricum. Iar cazacul a dispărut pe fereastra metaforică,
iar eu am rămas întinsă

aproape sedată
magică

59

Îmi doresc să fac totul

Îmbătată cu fericire, mângâiată de aroma
rodiei. Îmi doresc să trăiesc mult.

Să fac față gerului năprasnic. E primăvară,
e primăvară în compoziția apei glaciale. Iarna mă provoacă,

îmi cere să dau-nainte: treptat. *Then spree*.
Învălmășeala din camera mea, printre care acei feliculi s-au strecurat,

și-au înflorit din pliculețele cu semințe, doldora.
Ce altceva mai poți alege?

În pat...vom trăi mai mult și vom da naștere orang-utanilor.
Pe care-i vom număra câte opt, câte opt...

Dar nouă ar putea fi un număr magic.
Și-așa povestea ar deveni mai fermecătoare.

Grâu decojit la micul-dejun. Portocale roșii. Și uite, martie.
Să fie martie cât mai curând.

Nia Davies

Interviu de Bianca-Diana Ene

Bianca-Diana Ene: Let's start with some cliché questions: how you come to be a poet and what does poetry mean to you?

Nia Davies: I think of poetry and being a poet as a way of living through language where you feel and shape the possibilities words have for disruption, questioning, joy, ideas, comedy, everything. I can't remember not feeling and shaping this fundament of language so I can't locate a time or a 'how' although I have a few memories from childhood in which I enjoy locating an early wonder and language and the imagination. I'd like to write you a more considered 'poetics' but I am currently a bit stuck for time, in the middle of curating a poetry festival, editing a poetry magazine and doing my phd in poetry and ritual! My poetics is always changing – I have always record these shifts in poetics in notes and texts, drawings, conversations. So the snapshot of what poetry means today is very singular and rooted in this time and place in my life…

Bianca-Diana Ene: What influenced your poetry (genre, different types of poetry, different poets, family, school)?

Bianca-Diana Ene: Să începem cu câteva întrebări clișeice: cum ai devenit poet și ce înseamnă poezia pentru tine?

Nia Davies: Cred că poezia, și a fi poet, este un mod de a trăi prin limbaj, un limbaj prin care poți simți și modela cuvintele posibile care definesc perturbarea, întrebările, fericirea, ideile, comedia, totul. Nu-mi amintesc să nu fi simțit și modela vreodată acest fundament al limbii, așa că nu pot spune exact când sau „cum", deși am câteva amintiri din copilărie la care îmi place să mă întorc și pe care le asimilez cu o căutare timpurie, cu limbajul și imaginația. Mi-ar plăcea să fiu mai precisă, însă nu dispun de foarte mult timp, sunt prinsă în mijlocul procesului de coordonare a unui festival de pozeie, sunt editorul unei reviste de poezie și lucrez la teza de doctorat despre poezie și ritual! Poemele mele sunt în continuă schimbare – mi-am păstrat dintotdeauna aceste schimbări în notițe sau texte, schițe, conversații. Astfel că, instantaneul a ceea ce înseamnă poezia astăzi este foarte unic și înrădăcinat în acest moment și loc al vieții mele...

Bianca-Diana Ene: Ce anume ți-a influențat opera (gen, tipuri diferite de poezie, poeți diferiți, familie, școală)?

Nia Davies: Like I said before influences, confluences, are many and always shifting. But if I could mark some 'eras'…. Perhaps firstly my context is my background, a family of people who read and told stories. My mother's first language, Welsh, our regular visits to Wales as well as the influence of my multilingual and literary grandparents, a father that worked on oil rigs that I spent a lot of time imagining and pouring over the Norse storybooks he brought back, a school that was very egalitarian and mixed culturally, a city, Sheffield, that was also very green and socialist, close to wild places, the peaks. Later a university that had an unorthodox experimentalist curriculum and politically questioning extra-curriculum, Sussex, and an early association with poetry workshops. I had influences from avant-garde and more traditional poetry as well as the multilingualism of Wales. I worked with *Literature Across Frontiers*, an EU project for literary exchange, and *Wales Literature Exchange* for eight years so I also feel very much part of an intercultural poetic landscape and very committed to translation and intercultural exchange. The current political and ecological emergencies connected to Brexit, austerity, climate

Nia Davies: Cum am spus și înainte, influențele, confluențele sunt multe și mereu altele. Însă, dacă ar fi să mă opresc asupra unor „ere"... primul ar fi trecutul meu, o familie de oameni care citește și spune povești. Limba maternă a mamei mele, galeza, vizitele dese în Țara Galilor, precum și influența multilingvistică și literară a bunicilor mei, un tată care a lucrat la sondele de petrol, timpul pe care mi l-am petrecut imaginându-mi și analizând cărțile de povești despre mitologia nordică pe care mi le aducea, o școală care a fost foarte egalitară și multiculturală, un oraș, Sheffield, care a fost foarte verde și socialist, aproape de zonele sălbatice, de piscuri. Mai târziu, o facultate care a presupus un curriculum neortodox experimentalist și un extracurriculum care avea în vedere mereu subiectele politice, Sussex, și o colaborare cu atelierele de poezie. M-au influențat perioada avangardistă și poeziile tradiționale, precum și multilingvismul Țării Galilor. Am lucrat în cadrul proiectului *Literature Across Frontiers*, un proiect european pentru promovarea schimbului de literatură, și în cadrul proiectului *Wales Literature Exchange*, timp de opt ani. De asemenea, simt că fac parte și din acest mediu poetic intercultural, dar mă simt atașată și de traduceri și de schimbul

change and the rise of fascism also exert a motivating force on my work. Editing *Poetry Wales* sites me in a very complex network of poets. I have always enjoyed live performance and the company of poets/writers/translators so over the years poetry has become my life in many ways. I am now very influenced by performance – I will write about this in a bit.

intercultural. Situațiile politice și ecologice actuale în strânsă legătură cu Brexitul, austeritatea, schimbările climatice și dezvoltarea fascismului exercită o forță motivantă asupra operei mele. Funcția de editor al revistei *Poetry Wales* mă plasează într-un cerc complex de poeți. Mi-a plăcut dintotdeauna interpretarea live și compania poeților/scriitorilor/traducătorilor, așa că, de-a lungul anilor, poezia a devenit parte din mine. În prezent, opera mea este influențată la un nivel mare de interpretare – îți voi vorbi despre asta imediat.

Bianca-Diana Ene: What about Welsh identity? Was this an influence for your creations?

Bianca-Diana Ene: Ce ne poți spune despre originea ta galeză? Ți-a influențat creațiile?

Nia Davies: My mother's family wrote books in Welsh and English and translated from other languages. I live in Swansea. My family's language is Welsh though I my own Welsh is very poor as I was not taught it growing up in Sheffield. I keep trying to learn. I am Welsh and English (I wrote about this in my poem 'England' which I can send a copy of because the pamphlet was limited edition and I only have a few copies left). Cymru, cymraeg, Swansea, my grandparents Catherine and Gareth Alban Davies, and editing

Nia Davies: Familia mamei mele a scris cărți în galeză și engleză și a tradus din alte limbi. În prezent, locuiesc în Swansea. Limba maternă familiei mele este galeza, însă nu o cunosc atât de bine, pentru că am crescut în Sheffield. Tot încerc să o învăț. Fac parte din poporul galez, dar și englez (am scris despre asta în poezia intitulată „England", îți pot trimite o copie, pentru că volumul de pamflete a fost ediție limitată și mai am doar câteva exemplare). Țara Galilor, limba galeză, Swansea, bunicii mei, Catherine și

Poetry Wales, my friends here, the land, the history, literature and culture, the current pressures that are upon us politically – Welsh culture is something I think and write about a great deal at the moment! So I'll have to send you a work in progress! I am currently working on a project that thinks about the origins of language and intimacy and this is bound up for me in a bilingualism, in Cymraeg, that I never gained access to and this tension and the site of my most intimate relation to language and thus the world is deeply obscured and highly generative. I think…

Gareth Alban Davies, revista *Poetry Wales*, prietenii mei, pământul, istoria, literatura și cultura, presiunile politice actuale exercitate asupra noastră – cultura galeză este ceva la care mă gândesc și despre care scriu în momentul de față! Așa că o să-ți trimit o operă care încă nu este gata! În prezent, lucrez la un proiect care are în vedere originile limbii și intimitatea, și asta mă leagă de bilingvism, de limba galeză, la care nu am avut niciodată acces și această tensiune și locul celor mai intime relații cu limba... lumea este extrem de obscură și generativă. Cel puțin, așa cred...

Bianca-Diana Ene: Living in London was an important step for your poetry? If so, why?

Bianca-Diana Ene: Perioada în care ai locuit la Londra a reprezentant un pas important pentru dezvoltarea operei tale? Dacă da, de ce?

Nia Davies: In London I attended a poetry workshop and events and came into contact with many poets, made many friends so a network grew… Of course it is a stimulating place too.

Nia Davies: La Londra am avut posibilitatea de a participa la ateliere de poezie și evenimente și de a mă întâlni cu mulți poeți, mi-am făcut mulți prieteni... s-a format o conexiune. A fost un loc care m-a stimulant, desigur.

Bianca-Diana Ene: Do you see poetry as a state of liberation?

Bianca-Diana Ene: Consideri poezia o formă de eliberare?

Nia Davies: I'm suspicious of the word liberation because it reminds me of

Nia Davies: Nu sunt sigură de semnificația cuvântului „eliberare",

liberal the idea that if one can just have and do anything without limits everything will be yours. I think it's important to realise that there are limits to our natural and human energies. On the other hand, perhaps yes a freedom drive, as Fred Moten puts it, that pushes our human desire to make, a poeisis even under duress, that is certainly something I recognise in the practice of poetry. To be able to be free with language would distinguish poetry from other more strutured mediums of writing. I am also interested in the limits to this liberation too because at some point if you use language as your medium you are moving in a community with others and there language is a communication and thus not an individual solipsistic broadcast but rather an exchange, a relational poetics.

pentru că îmi amintește de „liberal", de ideea că, dacă ai și faci orice, fără limite, totul va fi al tău. Cred că este important să ne dăm seama că există limite impuse energiilor noastre naturale și umane. Pe de altă parte, probabil că da, este o formă de libertate care, așa cum spune Fred Moten, împinge dorința noastră umană să facă anumite lucruri, un poeisis sub presiune – cu siguranță, regăsesc această idee în practicarea poeziei. Să ai libertate de exprimare înseamnă să diferențiezi poezia de alte medii mai structurate ale scrierii. Dar, mă interesează și limitele acestei eliberări, pentru că, într-un anumit punct, dacă folosești limba ca propriul mediu, atunci coexiști într-o comunitate, iar limba este o formă de comunicare, nu o formă de transmitere solipsistă, ci mai degrabă un schimb, o poetică relațională.

Bianca-Diana Ene: In the poem 'The Fourth Riddle – no Riddle' you said 'Oh, help, my poem has no meaning or back bone'. Can you explain?

Bianca-Diana Ene: În poemul „The Fourth Riddle – no Riddle" ai spus „Ajutor, poezia mea n-are nicio semnificație sau punct de referință". Poți explica?

Nia Davies: I wrote these poems because people said my poems were like riddles and I could feel they were annoyed that they hadn't got the 'answer' sorted. I wanted to explore the

Nia Davies: Am scris aceste poezii pentru că oamenii mi-au spus că poeziile mele sunt precum niște ghicitoare, am putut simți că sunt enervați de faptul că nu au reușit să le

idea further that there is no fixed answer and in fact riddles themselves, the Anglo Saxon ones were inspiration, have several possible meanings. I was poking some fun here at this idea of poems having a 'meaning'. Then the idea that there is no meaning to a riddle, or a poem, that you have no backbone, a boneless invetebrae… I am messing around here.

Bianca-Diana Ene: Then how important is accessibility of meaning? Should one have to work hard to 'solve' a poem?

Nia Davies: I have no interest in solving, finding the riddle's core, the answer to a poem. Sometimes readers approach poetry having somehow fixed on the idea (from school perhaps?) that they must have a key to unlock a poem, that there is one way to do things that they must discover. That there is a power external tot hem that has already decided what the poem is bout and they must unlock the door to gain access. I can't really understnd this approach to language which is always multifarious. I sometimes try to imagine why a person would read like this – because they wnat a simple authority to have preordained the

deslușească. Mi-am dorit să explorez ideea că nu există un răspuns exact și, chiar și ghicitorile (m-am inspirat din perioada anglo-saxonă) au mai multe înțelesuri. M-am distrat puțin cu ideea poeziilor de a avea un „înțeles". Și apoi, idea că nu există niciun înțeles al ghicitorii, sau al unui poem, că nu au niciun punct de referință, ci sunt ca niste nevertebrate fără oase... E mai mult ca o joacă.

Bianca-Diana Ene: Atunci cât de importantă este accesibilitatea semnificației? Cititorul trebuie să „lucreze" din greu pentru a „desluși" o poezie?

Nia Davies: Nu mă interesează rezolvarea, descoperirea sensului unei ghicitori sau răspunsul la o poezie. Uneori, cititorii abordează poezia având această concepție fixă (învățată din școală?) că trebuie să aibă o cheie pentru a „debloca" o poezie, că există doar o modalitate de a face lucrurile să meargă și pe care trebuie să o descopere. Că există o putere externă exercitată asupra acestora care a decis deja despre ce vorbește întregul poem și trebuie să deschidă ușa pentru a avea acces. Nu prea înțeleg această abordare a limbii, mi s-a părut dintotdeauna multiformă. Încerc să îmi imaginez de ce o persoană ar dori să citească așa –

world's meaning and thus its chaos for them? I diliberately in these riddle poems wanted to throw away the key to the door. BUT Having said that the very act of writing and sharing that writing in a community implies the idea of access. Although there may not be one meaning to solve I do believe in a relation via writing. A reader accesses the poem and brings their own meanings to it... OK so it isn't a door that is locked to which I have thrown away teh key but an open space (field? Galaxy?) in which we are sharing many possible slippery experiences, some of them communal some of them private.

vor o autoritate simplă care să prestabilească sensul lumii și, implicit, haosul? În aceste poeme-ghicitori am aruncat în mod intenționat cheia pentru a împiedica deschiderea ei. ÎNSĂ, am spus că actul scrierii și împărtășirea scrierii într-o comunitate presupune ideea de acces. Deși ar putea să nu existe un înțeles care să ducă la deslușire, cred în relația formată prin scris. Un cititor „deschide" un poem și își aduce cu el propriile sensuri... Bine, nu am aruncat cheia unei uși închise ci, mai degrabă, a unui spațiu deschis (câmp? galaxie?) în care împărțim multe experiențe posibile alunecoase, unele comune, altele private.

Bianca-Diana Ene: Poetry reading vs. performance. Can you tell us more about this poetic art and how can intervene in order to inspire?

Bianca-Diana Ene: Citit vs. Interpretat. Ne poți spune mai multe despre această artă poetică și cum poate ea să inspire?

Nia Davies: I am currently working on a phd, a practice-based research project looking at ritual and poetry. Ritual is of course performance so performance is huge for me right now. I've been researching various experimental theatre and performance art that has used ritual and putting these insights into an experiment with language, poetics. Performance is an *intervention* in the present, it responds with the co-

Nia Davies: În prezent, lucrez la lucrarea mea de doctorat, un proiect de cercetare practică care vizează ritualul și poezia. Desigur, ritualul este interpretare, iar interpretarea reprezintă un aspect foarte important pentru mine. Am studiat mai multe teatre experimentale și arta interpretării care au folosit ritualuri și le-au transformat înr-un experiment cu limbaj, poetică. Interpretarea este o

presence of people together in a space at a certain moment. This liminal spacetime is a remarkable chance for trying something new in language, with people. Reading vs performance – Hmm I'm not so sure anymore whether there is an opposition because all live enaction of language out loud through the medium of a living body is a performance. But I suppose not all readers-out-loud will use this medium as a medium. How much a reader-out-loud diliberately takes into consideration the spacetime of the performance and its possibilities for magic is of course perhaps what distinguishes a transformational performance from a person reading something inaudibly of f pages, pages shuffled around, voice mumbly and indistinct. I have now gone very far into the weird magic of performance that I can no longer not consider the people in a room together. The work you've read however – 'All Fours' – was written before I started this new phase of performance so if you're interested in this you'll have to speak in person or I can send you more material.

intervenție în prezent, răspunde cu coprezența oamenilor adunați laolaltă într-un loc, la un anumit moment. Acest spațiu-timp liminal reprezintă o șansă remarcabilă pentru încercarea de lucruri noi în limbaj – cu oamenii. Citit vs. Interpretare – hmm, nu mai sunt sigură dacă există o opoziție, pentru că toate conexiunile live prin mediul unui corp viu este o interpretare. Dar, probabil nu toți cititorii-cu-voce-tare ar folosi acest mediu ca un mediu. Cât de mult un cititor-cu-voce-tare ia în considerare spațiul-timp al interpretării și posibilitățile de existență a magiei este, poate, ceea ce diferențiază o interpretare transformațională de o persoană care citește câteva pagini în șoaptă, pagini amestecate prin-mprejur, voci murmurând și indinstinctive. Am intrat mult prea adânc în magia ciudată a interpretării, încât nu mai pot să nu observ oamenii strânși laolaltă. Opera pe care ai citit-o – „All fours" – a fost scrisă înainte de a începe cu această etapă nouă a interpretării, așa că, dacă ești interesată, va trebuie să vorbim față în față sau îți pot trimite mai multe materiale.

Bianca-Diana Ene: In May 2018, you made a hybrid-poetry collage for 'MAI JOURNAL', a project on feminism and visual culture. Why do you support

Bianca-Diana Ene: În mai 2018, ai realizat un colaj de poezie hibridă pentru „MAI JOURNAL", un proiect despre feminism și cultură vizuală. De

feminism and how important is visual culture for the readers?

Nia Davies: I've always been a feminist. Nowadays feminism is for me intersectional and locks in with other stuggles that work along lines of class, ecology, sexuality etc. Visual culture – have you come across Brian Catling? I'm thinking a lot about vision because of his books and works... so I could go on so I'll pause here.

Bianca-Diana Ene: You were called by *Geraldine Monk* 'the most enigmatic new voices in poetry today'. Do you see yourself as an enigmatic person? If so, why?

Nia Davies: Enigma is an interesting word I didn't know until just now that it comes from fable, riddle or dark saying in greek ainos. I partly wrote the riddle poems because I was fed up of being told my poems were riddling and difficult to unlock. Then I opened up a whole world of riddles. I believe in the unconscious and its enormous reservoir, the navel of the dream, so I suppose I am enigmatic but I wouldn't say any more so than others!

ce spijini feminismul și cât de importantă este cultura vizuală pentru cititori?

Nia Davies: Am fost o feministă dintotdeauna. În ziua de azi, feminismul pentru mine este intersecțional, legându-se de alte probleme precum clasa, ecologia, sexualitatea etc. Cultura vizuală – ai auzit de Brian Catling? Mă gândesc la viziune datorită cărților și operelor lui... pot continua la nesfârșit, dar mă opresc aici.

Bianca-Diana Ene: *Geraldine Monk* te-a numit „cea mai enigmatică voce apărută recent în lumea poeziei". Te consideri o persoană enigmatică? Dacă da, de ce?

Nia Davies: „Enigmă" este un cuvânt interesant de care nu m-am lovit până acum și care înseamnă fabulă, ghicitoare sau zicală întunecată în limba greacă. În mare parte, am scris aceste poezii-ghicitori pentru că mă săturasem să mi se spună că poemele mele erau precum niște ghicitori, greu de descifrat. Apoi, am creat o întreagă lume de ghicitori. Cred în inconștient și în depozitul său enorm, pântecul visului, așa că, presupun că sunt enigmatică, dar nu mai mult decât ceilalți!

Bianca-Diana Ene: You took on the role of editor of Poetry Wales in 2014. How the magazine remains relevant in the digital age?

Nia Davies: Relevant to what? We've found that print magazine is still the most desirable medium for publishing poetry because it lasts in perpetuity. It is tangible and lasting, can be shelved, so it can be exchanged for money – so it is more sustainable. The digital age of course offers other 'pages' for publication and we like to use those too (though we have a tiny budget so we'd like to do more than we can). First comes print thoug. If we published only online I doubt we'd last long tbh. People like to read poetry in print. The digital age is of course a kind of magazine so of course it's relevant.

Bianca-Diana Ene: Tell us something about your mini collection, Then spree. What role does the pamphlet play in 'Then spree'?

Nia Davies: 25 pages of poetry – a form of a mini book. A form which suited me at the time.

Bianca-Diana Ene: În 2014, ai preluat funcția de editor al revistei „Poetry Wales". Ce anume face revista să rămână relevantă în această eră digitală?

Nia Davies: Relevantă în comparație cu ce? Am ajuns la concluzia că o revistă este cea mai dorită formă pentru publicarea poeziei, pentru că rămâne pentru enternitate. Este tangibilă și persistă, poate fi dată uitării pe un raft, deci dată în schimbul unei sume de bani – așa că, este mult mai sustenabilă. Desigur, era digitală pune la dispoziție alfel de „pagini" pentru publicare, și ne place să le folosim și pe acelea (deși dispunem de un buget cam mic, ne-ar plăcea să facem mai mult decât putem). Mă gândesc mai mult la posibilitatea de imprimare. Dacă am publica doar online, mă îndoiesc că am resista mult. Oamenilor le place să citească poezie de pe hârtie. Bineînțeles, era digitală este un fel de revistă, deci este la fel de relevantă.

Bianca-Diana Ene: Spune-ne câte ceva despre mini-colecția „Then spree". Ce rol joacă pamfletul în acest volum?

Nia Davies: 25 de pagini de poezie – un fel de carte în miniatură. O formă care mi s-a potrivit la momentul

respectiv.

Bianca-Diana Ene: Now let's talk about your last book 'All fours'. What's the story behind the fossil theme of the cover?

Bianca-Diana Ene: Acum să vorbim despre ultima ta carte: „All fours". Care este povestea din spatele coperții?

Nia Davies: Ah I could talk to you for ages about this…

Nia Davies: Oh, aș putea să vorbesc despre asta la nesfârșit...